

Η αρετή και το μακάριο τέλος του Γέρ. Ευσέβιου Γιαννακάκη (1910 - Ιούνιος 1995)

/ [Πεμπτούσία](#)

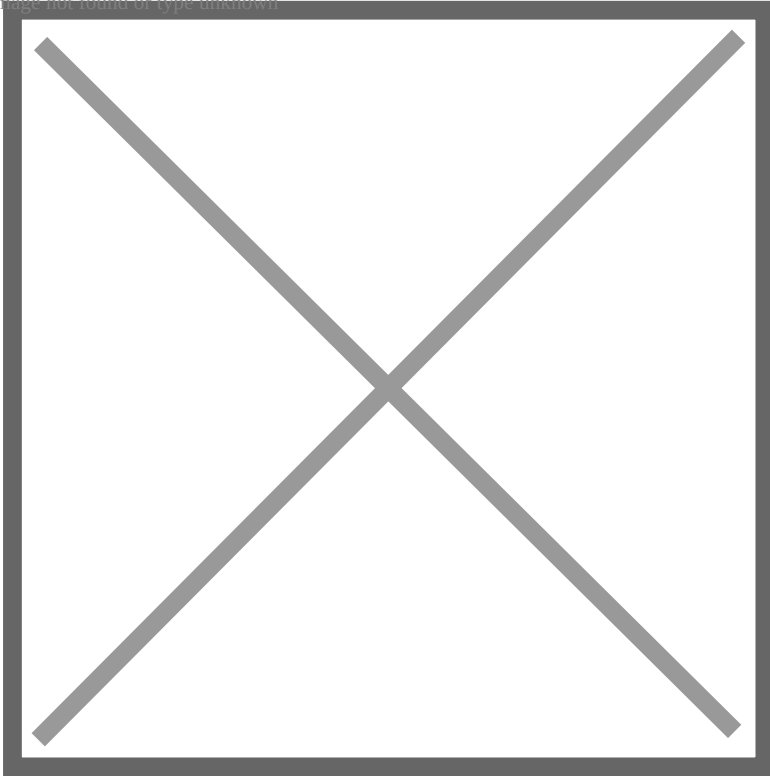
Ο Γέροντας έβλεπε εν Αγίω Πνεύματι τις ψυχές όπως πραγματικά ήταν, αλλά και πρόσωπα και πράγματα πού βρίσκονταν πολύ μακριά. Γνώριζε τους κρυφούς διαλογισμούς των καρδιών και προγνώριζε γεγονότα πολλά χρόνια προτού συμβούν. Όμως από πολλή ταπείνωση απέκρυπτε επιμελώς τα χαρίσματα αυτά, τα οποία ουδόλως αξιολογούσε. «Το προορατικό και διορατικό χάρισμα δίνονται από το Θεό, αλλά δεν σώζουν τον άνθρωπο, η μετάνοια όμως σώζει, αυτή μας χρειάζεται», έλεγε.

Με τους ασκητικούς αγώνες και τη συνεχή Μυστηριακή ζωή είχε λάβει εξουσία κατά των δαιμόνων. Οι προσευχές του, κυρίως όμως η ταπεινοφροσύνη του, φυγάδευαν ακάθαρτα πνεύματα.

Η αρετή πού κυρίως διέκρινε τον π. Ευσέβιο ήταν η βαθιά ταπείνωση του. Ζούσε στην αφάνεια και εργαζόταν αθόρυβα για την δόξα του Θεού, τον Οποίο αγαπούσε εξ όλης ψυχής, διανοίας και ισχύος. Ο ίδιος επιμελώς απέκρυπτε τον εαυτό του για τον οποίο είχε πολύ ταπεινή ιδέα. Το ακόλουθο κείμενο του είναι δείγμα της βαθιάς του ταπεινώσεως.

«...Κύριε, Σ' ευχαριστώ, Σ' ευχαριστώ, Σ' ευχαριστώ, γιατί με αξιώνεις, έμενα τον μικρόν και τον ουτι δανόν και ελάχιστον και αμαρτωλόν, να τελώ τα Μυστήρια της Εκκλησίας μας. Μου κάνεις, Κύριε, την εξαιρετικήν τιμήν να διακονώ στο άγιόν Σου Θυσιαστήριον... Με αξιώνεις, έμενα τον ταπεινόν και άχρηστον, να τελώ το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Όταν το σκέπτωμαι και το συλλογίζωμαι, Κύριε, τρέμω και δειλιώ. «Όταν σκέπτωμαι ότι είμαι υπηρέτης δικός Σου και δίνω στους άλλους την Θεία Σου Χάρι, καθώς και το Σώμα Σου και το Αίμα Σου, χάνομαι και εξαφανίζομαι. Και όταν ακόμη σκέπτωμαι ότι αυτοί, στους οποίους δίδω Σώμα και Αίμα Χριστού, είναι ασυγκρίτως καλύτεροι από μένα, τί να σκεφθώ και τί να πώ; Κύριε, ελέησέ με. Ελέησέ με και συγχώρησε με».

Image not found or type unknown

Ανεξίκακος συγχωρούσε αμέσως όσους τον έβλαπταν και τους ευεργετούσε, τόσο, πού η αγάπη του τους άλλαζε.

«Εμείς ανήκουμε σ' Εκείνον, και αφού είναι αγαθός, θέλει και οι δικοί Του άνθρωποι να είναι αγαθοί να κάνουν το καλό.

»Όσο άσχημα κι αν μας φέρονται οι άνθρωποι, όσο κι αν αδικούμεστε, όσο κι αν πνιγόμαστε, εμείς πρέπει να προσέξουμε την ψυχή μας. Καλύτερα σιωπή και προσευχή... Εμείς να στεκόμαστε παραπάνω· με καλωσύνη, με συμπάθεια, με πόνο...».

Η υπομονή του στις δυσκολίες, τις ασθένειες και τις θλίψεις ήταν απέραντη. Υποτασσόταν με ταπείνωση και ευγνωμοσύνη στο θέλημα του Θεού· ευχαριστούσε και δοξολογούσε το όνομα Του ακόμη και στις πιο οδυνηρές και δύσκολες ώρες της ζωής του. Το «δόξα Σοι ο Θεός» δεν έλειπε από τα χείλη του.

Το Όσιακό τέλος του

Παρακαλούσε τον Θεό να τον αξιώσει να λειτουργεί μέχρι το τέλος της ζωής του και να αυτοεξυπηρετείται μέχρι τέλους. Και ο Θεός του τα χάρισε και τα δύο. Η τελευταία Θεία Λειτουργία ήταν σαράντα ημέρες προ της οσιακής κοιμήσεως του στις 8 Μαΐου, εορτή του προστάτου της Μονής Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου.

Την αγία ζωή του σφράγισε το κατά πάντα οσιακό τέλος του το οποίο και

προγνώρισε. Αντιμετώπισε την οδυνηρή νόσο του καρκίνου με θαυμαστή καρτερία και δοξολογία στο Θεό. Μέσα στους φρικτούς πόνους του ακατάπαυστα εδόξαζε τον Θεό: «Δόξα Σοι ο Θεός. Δόξα Σοι ο Θεός. Σ' ευχαριστώ Κύριε! Έλέησέ με, Κύριε, και συγχώρησε με! Δούλος δικός Σου είμαι...».

Καθημερινά κατέφθαναν από όλα τα μέρη της Ελλάδος και από το εξωτερικό τα πνευματικά του παιδιά να πάρουν την ευχή του για τελευταία φορά. Ήλθαν Αρχιερείς, ιερείς, μοναχοί και μοναχές. Παρά τους αφόρητους πόνους του όλους τους δεχόταν. Τακτοποίησε αθόρυβα όλα τα θέματα της Αδελφότητας. Ληψε και γραπτώς τις τελευταίες του υποθήκες προς τις Μοναχές.

Είχε πλήρη διαύγεια μέχρι τέλους. Ευλογούσε και συμβούλευε πατρικά, συγχωρούσε από την καρδιά του, ζητούσε πρώτος συγγνώμη και ευχαριστούσε όλους. «όλους τους ευχαριστώ... θα προσεύχομαι για όλους όσους θα έρχονται στο Μοναστήρι...». Συμβούλευε τις Μοναχές για ενότητα και αγάπη. Προσευχόταν ακατάπαυστα.

Έπί ένδεκα συνεχείς ημέρες ετελείτο Αγρυπνία στη Μονή και ο π. Ευσέβιος περίμενε με πολλή λαχτάρα κάθε φορά τη Θεία Κοινωνία.

Μιλούσε ανοικτά και χωρίς φόβο για το θάνατο του: «Το μοναδικό ταξίδι, το υπέροχο, το άφθαστο ταξίδι»!

Την περισσότερη ώρα έμενε σιωπηλός. Βυθισμένος στην προσευχή και στις ουράνιες θεωρίες, σήκωνε πού και πού το εξαντλημένο χέρι του και προσπαθούσε να κάνει το σταυρό του.

Ξημέρωνε η 19η Ιουνίου, ημέρα Δευτέρα. Η θεία Λειτουργία τελείωσε γύρω στις 2 το πρωί. Ο Γέροντας, αν και ήταν τόσο βαριά, κατέβασε τα πόδια του από την κλίνη και κοινωνήσε καθιστός για τελευταία φορά. Από σεβασμό, ούτε μία φορά δεν κοινωνήσε ξαπλωμένος.

Ήταν πανέτοιμος. Η ώρα πού θα έφευγε πλησίαζε. Βαθιά σιγή επικρατούσε στο κελλί του.

Στις έξι το πρωί ο Γέροντας είπε με φωνή μισοσβησμένη:

«Φεύγω... Λειβάδια! Λειβάδια!».

Οι μοναχές πήραν την ευχή του για τελευταία φορά. Η ώρα ήταν 9 π. μ., όταν έφερε το βλέμμα του γύρω, τις κοίταξε, έπλεξε με κόπο τα δάκτυλα των χεριών του μεταξύ τους, για να δείξει την ενότητα, και τους είπε ψιθυριστά: «ενωμένες, ενωμένες, ενωμένες και αγαπημένες. Πάντα μαζί, όλοι μαζί, εκεί στο θρόνο του

Θεού μαζί».

Μετά από λίγο τον άκουσαν να λέει:

«Όλα λάμπουν, όλα λάμπουν, όλα λάμπουν».

Στις 10.15 π.μ., ο Γέροντας ανάσαινε με πολλή δυσκολία. Ξαφνικά, σήκωσε ζωντανά το κεφάλι του, κοίταξε ψηλά και δεξιά με μια έκφραση ευχάριστου εκπλήξεως. Το πρόσωπο του έλαμψε.

«Χαίρω, χαίρω, χαίρω!» είπε, και η ψυχή του πέταξε στα ουράνια σκηνώματα.

Η κηδεία του ήταν μια αποκάλυψη. Ήταν η καλή έξωθεν μαρτυρία του λαού του Θεού για τον άγιο Γέροντα που αναλώθηκε στο βωμό της αγάπης. Χιλιάδες λαού, απ' όλα τα μέρη της Ελλάδος πέρασαν από το απέριττο φέρετρο του αποδίδοντας τον ύστατο χαιρετισμό. Επτά Αρχιερείς, πολλοί ιερείς και διάκονοι κι ένα πλήθος μοναχών και μοναζουσών επικεφαλής του λαού κατευόδωσαν το Γέροντα στο ύστατο ταξίδι...

[Συνεχίζεται]